

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.800 van 22 januari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarbij instructies verstrekt worden tot de afgifte van een het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 mei 2004 België binnen en diende op 12 mei 2004 een eerste asielverzoek in.

1.2. Op 30 augustus 2004 werd de asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Verzoeker diende op 18 april 2005 een tweede asielverzoek in.

1.4. Op 3 augustus 2005 werd de tweede asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal.

1.5. Tegen beide bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf werd een beroep ingesteld bij de Raad van State.

1.6. Op 29 maart 2005 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 23 april 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en besliste hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door. Hiertegen werd een schorsings- en annulatie-beroep ingesteld dat bij arrest nr. 2.285 van 3 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen.

1.8. Op 6 februari 2008 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 1 september 2008 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd betekend op 8 oktober 2008.

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Voor zover verzoeker een beroep indient tegen de *“mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan het gevolg zouden kunnen zijn (...)”* acht de Raad het beroep onontvankelijk, aangezien een beroep niet kan worden ingesteld tegen beslissingen die op het moment waarop het beroep wordt ingesteld niet bestaan en niet zijn geïdentificeerd. (cfr. RvS, nr.84.768, 19 januari 2000).

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

De bestreden beslissing stelt:

“(…) Dat met de aanvraag voor de verzoeker medische problemen worden ingeroepen. Dat het medisch dossier werd voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer, die ons een medisch advies verleende op 06/04/2008 en na medische berichtgeving vanuit de Belgische Ambassade nogmaals op 01/08/2008. Dat de ambtenaargeneesheer de ingeroepen aandoening bevestigt (zie gesloten omslag). Dat op basis van het rapport dat de Belgische Ambassade op 08/07/2008 opstelde op basis van bevindingen van een arts gecontacteerd door de Ambassade, de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de nodige medische behandelingen in Bangladesh bestaan (dit verslag bevindt zich in het administratief dossier). Dat er, vanuit medisch standpunt gezien, zo concludeert het medisch verslag, geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Bangladesh. Dat het verslag spreekt over een consultatie bij een arts tussen 500 en 1000 taka, wat grosso modo neerkomt op een 7 tot 14 US\$. Dat de prijs van de medicatie neerkomt op een 5 tot 60 taka per tablet, wat neerkomt op 0,07 US\$ tot 0,8 US\$. Dat uit de voorgeschiedenis van de betrokkene (zie het verhoor DVZ bij de asielaanvraag) blijkt dat hij een diploma hoger secundair onderwijs bezit en mede-eigenaar voor de komst naar België was van een constructiefirma. Uit ditzelfde verhoor spreekt betrokkene (op dat ogenblik) over zijn echtgenote, ouders, 2 broers en 5 zussen

die in Bangladesh wonen. Dat uit deze gegevens geen indicaties blijken dat betrokkene geen financiële toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vermederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan "van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids-beginsel".

3.2. Verweerder is van oordeel dat het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verweerder preciseert dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zijn rechtsbeginselen en in het weliswaar warrige betoog wordt uiteengezet op welke wijze deze rechtsbeginselen zouden geschonden zijn. Daarenboven wordt in het betoog wel degelijk melding gemaakt van een rechtsregel, met name artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in de bestuurszaken.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel wordt derhalve verworpen.

3.4. Verzoeker betoogt in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden als volgt:

"(...) Eerst en vooral wenst verzoeker te benadrukken dat men nagelaten heeft afdoende te onderzoeken of er toegang is voor verzoeker tot de levensnoodzakelijke medicatie.

Dat men gewoon stelt dat uit het asioldossier blijkt dat hij een diploma hoger onderwijs heeft en mede-eigenaar was van een constructiefirma.

Hij heeft een echtgenote en broers en zussen.

Dit is echter vier jaar geleden, men heeft dit niet onderzocht hoe de huidige toestand is. Hij heeft ook verklaard in de asielprocedure dat hij problemen had met zijn schoonbroer.

Dat men in de asielprocedure stelde dat dit niet afdoende was om asiel te bekomen maar dat dit dan wel een bijzondere situatie is die nu moet onderzocht worden of een terugkeer mogelijk is en welke gevolgen dit heeft op zijn ziekte.

Zijn asielrelaas werd afgewezen omwille van een mogelijk binnenlands vluchtalternatief, maar indien hij nu zou moeten terugkeren en zich elders zou moeten vestigen kan men ook veronderstellen dat dit ook ernstige gevolgen heeft voor de mogelijkheid om zich te verzorgen en toegang tot de nodige medicatie te hebben.

Men kan niet een aantal details uit een asielrelaas halen om te motiveren dat men kan teruggaan zelfs met deze ernstige ziekte zonder dan alles in zijn geheel te bekijken en met alle elementen rekening te houden.

Dat er nooit duidelijkheid is gegeven in het dossier met wie men contact heeft gehad als dokter in Dhaka of de medicatie overal in Bangladesh beschikbaar was of alleen in Dhaka.

Dat men niet voor wie dit toegankelijk is (sic).

Of het overal verkrijgbaar is.

Of zijn persoonlijke situatie toelaat om tijdig de nodige medicatie te verkrijgen.

Dat verzoeker twijfelt aan de ernst waarmee zijn dossier behandeld werd op DVZ. (...)

3.5. Verzoeker betoogt, in wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, als volgt:

“(...) Dat wat dit betreft de beslissing van DVZ in gebreke is gebleven en op deze wijze de materiële motiveringsverplichting schendt.

Voor betrokkene is het immers onmogelijk en de nodige medicatie te verkrijgen.

Alles wat hij had is door zijn schoonbroer vernietigd.

Dat hij zijn redenen hiervoor uitvoerig heeft uiteengezet in zijn aanvraag.

Verzoeker heeft aan de hand van verschillende documenten minstens een begin van bewijs aangewend om zijn stelling te staven.

Dat hierbij dan nog eens rekening gehouden moet worden met de situatie in het land van herkomst.

Dat dit zeer slecht is dat men hier alleen nog meer het reisadvies moet voor nakijken om dit te weten de hygiënische omstandigheden en de toegang tot medicatie laten dus zeker te wensen over.

Dat het niet redelijk deze informatie naast zich neer te leggen en een verschil te maken in onderscheid of een situatie gevaarlijk is voor een Belg of een Bengaal.

Uit het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse zaken blijkt dat duidelijk de preciaire en hygiënische situatie van zijn land van herkomst.

De beslissing van dvz is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van DVZ niet redelijk genomen werd en de materiële motiveringsplicht schendt (...).”

3.6. Verzoeker betoogt, in wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, als volgt:

“(...) Minstens mag van DVZ verwacht worden dat zij onderzoek doen zoals geadviseerd door de dokter. Dat minstens door DVZ dient gemotiveerd te worden en aangegeven te worden in haar beslissing wie de medicatie kan bekomen, of dit beschikbaar is in alle gedeelten van het land, of de dokter die geraadpleegd is in Dhaka kan spreken voor allen delen van het land enz...

Dvz is op dit vlak in gebreke gebleven en laat na op enige wijze te verantwoorden in haar beslissing te verwijzen naar recente informatie of bronnen die zouden aantonen dat verzoeker zijn ziekte wel degelijk in zijn land van herkomst zou kunnen laten behandelen en/of dat verzoeker toegang zou kunnen krijgen tot de levensnoodzakelijk medicatie.

Dat de beslissing van DVZ hier totaal niet op ingaat en nalaat enige informatie hierover te vermelden.

Dat dit een flagrante schending is van de materiële motiveringsplicht. Dat de beslissing m.b.t. de ongegrondheid van verzoeker zijn aanvraag dan ook onterecht genomen werd en niet gestaafd wordt.

Verzoeker vraagt zich af op welke basis DVZ deze beslissing genomen heeft.

Dat DVZ hier totaal geen rekening mee gehouden heeft met concrete situatie in het landf van oorsprong en dit blijktbaar geen enkel probleem vindt.

Dat verzoeker het gevoel heeft dat zijn dossier dan ook zeer oppervlakkig behandeld werd, gelet op het voorgaande.

Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Dat DVZ nagelaten heeft het dossier van verzoeker ernstig te behandelen.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijformule.

*De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.
Dat het dan ook duidelijk is dat de toegang voor zijn behandeling en de mogelijkheden hiertoe dan ook moet aangeduid worden in de beslissing.
Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.
Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.
Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.
Dat daarbij geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij zeer duidelijk aantoont dat een terugkeer onmogelijk is.
Dat hierop niet afdoende wordt geantwoord.
De huidige beslissing en de argumentatie die ervoor gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.
Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.
(...)"*

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.10. Aangaande het eerste onderdeel van het middel stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verwijst naar informatie die verzoeker zelf heeft meegedeeld tijdens zijn asielprocedure, namelijk dat hij een echtgenote, ouders, twee broers en vijf zussen heeft die in Bangladesh wonen en dat hij een diploma secundair onderwijs bezit en voor de komst naar België mede-eigenaar was van een constructiefirma om vervolgens te concluderen dat uit deze gegevens geen indicaties blijken dat verzoeker in Bangladesh geen financiële toegang zou hebben tot de bestaande medische zorgen voor zijn aandoening. Deze vaststellingen aangaande verzoekers familieleden en zijn vroegere professionele activiteiten vinden steun in het administratief dossier en de Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister hieruit afleidt dat verzoeker financiële toegang heeft tot medische zorgen. Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet. Daar waar verzoeker

erop wijst dat hij tijdens de asielprocedure verklaard heeft dat hij problemen had met zijn schoonbroer en dat de gemachtigde van de minister moest onderzoeken of een terugkeer, gelet op deze situatie, wel mogelijk is en welke gevolgen dit heeft voor zijn ziekte, wijst de Raad erop dat verzoeker niet ontkent dat hij nog een echtgenote, twee broers en vijf zussen heeft in Bangladesh en dat de aangehaalde geschonden rechtsbeginselen niet vereisen dat de gemachtigde van de minister in deze context nog specifiek onderzoek moet voeren naar de relatie tussen verzoeker en zijn schoonbroer bij de evaluatie van verzoekers financiële mogelijkheden qua toegang tot de medische zorgen. Evenmin vereisen de aangehaalde rechtsbeginselen dat de gemachtigde van de minister zelf de actuele familiale situatie van verzoeker in kaart brengt, temeer daar verzoeker noch in zijn aanvraag van 6 februari 2008 noch in zijn verzoekschrift informatie verstrekt aangaande wijzigingen in zijn familiale situatie die invloed zouden hebben op zijn financiële mogelijkheden qua toegang tot de medische zorgen in Bangladesh. Verder stelt de Raad vast dat de asielinstanties zich in de beslissingen betreffende verzoekers asielaanvragen enkel uitspreken over zijn vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat men zich niet uitspreekt over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake het aantal familieleden dat hij heeft en inzake zijn professionele activiteiten in Bangladesh. De Raad stelt eveneens vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf van 30 augustus 2004 vastgesteld wordt dat verzoeker zijn problemen met zijn schoonbroer niet hard kan maken, dat zijn vrees eerder vaag blijft, dat zijn aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke en lokale aard zijn, dat hij nooit problemen heeft gekend met de Bengaalse autoriteiten en dat er hierdoor geen enkele reden is waarom verzoeker, indien nodig, zich niet elders in Bangladesh zou kunnen vestigen, gebruik makend van het intern vluchtalternatief om aan de problemen met zijn schoonbroer te ontkomen. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat indien hij zich bij terugkeer naar Bangladesh elders in het land moet vestigen, men ook kan veronderstellen dat dit ernstige gevolgen heeft voor de mogelijkheid om zich te laten verzorgen en toegang tot medicatie te hebben. Voornoemde beslissing van 30 augustus 2004 verplicht verzoeker niet gebruik te maken van het intern vluchtalternatief. Een blote en hypothetische bewering dat dit invloed zal hebben op zijn toegang tot zorgen volstaat bovendien niet om de motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verder vereisen de aangehaalde geschonden rechtsbeginselen evenmin dat in de bestreden beslissing of in het dossier de naam van de door de Belgische diplomatieke post in New Delhi gecontacteerde dokter in Bangladesh vermeld wordt, aangezien dit niet relevant is en verzoeker alleszins in gebreke blijft de relevantie ervan aan te tonen. Uit informatie verstrekt door deze dokter, die zich bevindt in het administratief dossier en die ook geciteerd werd in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2008 dat aan verzoeker betekend werd, blijkt dat deze algemeen bevestigt dat de noodzakelijke medische zorgen voor verzoekers aandoening beschikbaar zijn in Bangladesh. Deze informatie volstaat om de beslissing te schragen. Het komt verzoeker toe aan te tonen dat de nodige medicatie niet overal in Bangladesh toegankelijk is en meer specifiek in de regio waarvan hij afkomstig is of waar hij zich wenst te gaan vestigen. Het komt hem eveneens toe duidelijk en concreet aan te tonen welke persoonlijke situatie hem niet toelaat de nodige medicatie te verkrijgen. Verzoeker blijft in gebreke zijn beweringen aan te tonen met een begin van bewijs.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.11. Het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel wordt gekenmerkt door blote beweringen die geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daar waar verzoeker betoogt dat hij in zijn verblijfsaanvraag zijn redenen uitvoerig heeft uiteengezet, stelt de Raad vast dat zijn aanvraag van 6 februari 2008 gekenmerkt wordt door zijn beknoptheid. Aangaande de medische zorgen in zijn land van herkomst poneert verzoeker in zijn aanvraag van 6 februari 2008 het volgende: *“(..). De medische zorgen in zijn land van herkomst zijn bovendien kwalitatief gezien niet aanvaardbaar. Bovendien, indien er al medische zorgen zouden zijn, zijn deze financieel niet toegankelijk voor*

verzoeker en is er in zijn land van herkomst geen sociaal vangnet voorhanden. (...)” Het medisch getuigschrift van 31 januari 2008 gevoegd bij de aanvraag stelt enerzijds onder rubriek 6 “Kan de verzorging verder gezet worden in het land van herkomst: “mij onbekend” en stelt anderzijds onder rubriek 8 “Medisch advies m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst: Medische verzorging niet op het gewenste peil voor verzorging chronische aandoening”. Alhoewel dit specifiek gevraagd wordt, voegde de dokter in kwestie geen bronvermelding toe ter staving van deze bewering. In het bij de aanvraag gevoegd gedetailleerd medisch attest van 31 januari 2008, ingevuld door de dezelfde dokter, wordt onder de rubriek “Evaluatie van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst” dan weer het volgende ingevuld: “Vermoedelijk slechte behandeling”. Verzoeker voegt noch bij zijn aanvraag noch bij zijn verzoekschrift een begin van bewijs aangaande de vermeende inferieure kwaliteit van de medische zorgen of aangaande de bewering dat de zorgen financieel niet toegankelijk zijn. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat men had rekening moeten houden met het “reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken” stelt de Raad vast dat dit reisadvies niet gevoegd was bij de aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister niet kan verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.12. Het betoog ter ondersteuning van het derde onderdeel van het middel wordt eveneens gekenmerkt door blote beweringen evenals door gevoelsmatige oprispingen die de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kunnen brengen. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel. Het komt aan verzoeker toe om de informatie van de dokter uit Dhaka aangaande de beschikbaarheid van de medische zorgen voor verzoekers aandoening in Bangladesh met een begin van bewijs te weerleggen en aan te tonen dat de bestreden beslissing die op deze informatie steunt, geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van oorsprong.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.13. Verzoeker toont in geen enkel onderdeel van het middel aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatie-evoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

3.14. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari twee-duizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.